

Misli

Thoughts

Print post publication number
100004295

SEPTEMBER – OKTOBER 2020
ŠTEVILKA – NUMBER 5
LETO – YEAR 69

Misli september – oktober 2020

Vsebina

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 4 Pridiga škofa Metoda Piriha pri sv. maši
na praznik Marijinega vnebovzjetja
- 6 Izpod Triglava
- 10 Rožni venec
- 12 Slovenian Mission Melbourne
- 17 DAROVANJE – novomašniku na pot
- 18 Polovinke
- 21 Slovenian Mission Sydney
- 30 Lep dan, dragi
- 32 Slovenian Mission Adelaide
- 35 Ob stoletnici koroškega plebiscita
- 36 Moje premissljevanje
- 38 Živalske zgodbe in nezgode
- 39 Vaši darovi
- 40 Triglav Mounties Group
- 43 K – aja
- 44 Iz Kraljičine dežele, Queensland
- 44 Razmišljanja
- 46 Obvestilo veleposlaništva RS v Canberri

PRIŠLA BO POMLAD

Ljudska

Prišla bo pomlad, čakal bi jo rad,
da bi zdrav vesel lepe pesmi pel.
To me veseli, trav'ca zeleni,
drobna ptičica pa žvrgoli.

Prišla kukav'ca, moja ljubica,
ki bo kukala in prepevala.
Kukala ku-ku, pevala tako,
da bi vedno nam tak' lušno blo.

Misli Thoughts – **Božje in človeške** – *Misli Thoughts*

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM,** Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniški prelom: p. David Šrumpf OFM, Kew** | **Naročnina, darovi in naslovi: Angelca Veedetz** | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101** | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail: slomission.misli@gmail.com** | **Naročnina za 2020** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka. **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew, BSB: 06 3142.** Številka računa: 0090 1561 | **Poverjeništvu** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne. **E-mail: simonkovacic@gmail.com** | **Misli na spletu:** Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

Na svoje in tudi vaše srce pa polagam še besede, ki jih je zapisal duhovnik Phil Bosmans: »Sprejmi vsak dan kot dar, kot darilo, in, če je mogoče, kot praznik. Zjutraj ne vstajaj prepozno. Poglej se v ogledalo, nasmehni se in si vošči dobro jutro, potem boš to lažje rekel tudi drugim. Če veš, iz kakšnih sestavin je 'sonce', si ga lahko pripraviš sam, tako kot vsakdanji obed. Vzemi veliko mero dobrote, dodaj dobršen curek potrpljenja, potrpljenja s seboj in z drugimi. Tudi na ščepec humorja ne pozabi, da boš lažje prebavil neuspehe. Primešaj še primerno količino veselja do dela, čez vse pa prelij širok nasmeh. Tako ti bo vsak dan sijalo sonce.«

In naj se zgodi, kot Bog želi na Marijino priprošnjo. Naj vam njena mogočna priprošnja izprosi vseh potrebnih milosti na vaši življenjski poti.

p. Simon Peter Berlec

Pridiga škofa msgr. Metoda Piriha pri sveti maši na praznik Marijinega vnebovzetja v Logu pri Vipavi, 15. avgust 2020

Skozi letošnje leto nas spremlja koronavirus, ki je zajel ves svet. To je huda preizkušnja za nas. Soočamo se z mnogimi in zelo raznovrstnimi težavami. Stari ljudje smo še posebej prizadeti, zmedeni, osamljeni in prestrašeni, saj ta virus uničuje življenja ljudi in duši naše upanje. Pri maši danes želimo tudi prositi Gospoda, naj milostno obrne svoj pogled na nas in nas po posredovanju Marije Tolažnice tukaj v Logu napolni z novim pogumom, močjo in tolažbo.

Marijino vnebovzetje je največji Marijin praznik v cerkvenem letu. Na koncu svojega zemeljskega življenja je bila Marija z dušo in telesom vzeta v nebesa, v slavo večnega življenja in v polno občestvo z Bogom, kjer sije kot Kraljica na desnici svojega Sina, večnega in nesmrtnega Kralja. Kristjani na Vzhodu in Zahodu praznujemo ta praznik na isti dan. Na Vzhodu je praznik imenovan Zaspanje Device Marije (*Dormitio*). Starodavni mozaik Device Marije v baziliki Marije Snežne v Rimu prikazuje ta prizor. Okrog Marijine postelje so zbrani apostoli. Na konec njenega zemeljskega

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

MITJA LESKOVAR POSVEČEN V NADŠKOFA

V ljubljanski stolnici je 8. avgusta 2020 potekala slovesnost škofovskega posvečenja Mitje Leskovarja, ki ga je papež Francišek prvega maja letos imenoval za apostolskega nuncija v Iraku. Vodil jo je kardinal Franc Rode, ki je v pridigi dejal, da je Leskovar s tem posvečenjem pridružen zboru apostolov. »Sveti oče Francišek pa ti je zaupal posebno poslanstvo, da namreč kot njegov predstavnik v Iraku deliš z njim kot vesoljnim pastirjem skrb za vse Cerkve. Pošilja te, da boš njegov predstavnik pri narodu, ki mu je zelo pri srcu, k ljudem, ki trpijo zaradi preganjanja in vojne in jih je želel obiskati letos.« Med njegovimi nalogami bo skrb za to, da se ohrani zgodovinska navzočnost kristjanov v deželi, kjer bivajo od nekdaj, da se pospeši proces dialoga in sprave, v iskanju pravičnih rešitev za vse, da dežela, ki je

bila več let bojno polje, zopet postane varni dom za svoje prebivalce.

Nadškof Mitja Leskovar se je dan po posvečenju mudil v domači župniji Kokrica pri Kranju, kjer je imel srebrno mašo. Zatem je odšel na posvetovanja v Vatikan, v začetku septembra pa so ga pričakovali v Iraku.

BISERNA MAŠA KARDINALA RODETA

Na praznik Marijinega vnebovzvetja je bilo pri Mariji Pomagaj na Brezjah kljub epidemiji novega koronavirusa dokaj živahno in slovesno. Pri glavni praznični maši se je kardinal Franc Rode Bogu in Mariji zahvalil za šestdeset let duhovniške službe. Biseromašnikov pridigar je bil ljubljanski nadškof Stanislav Zore. Povzel je bogato življenjsko pot kardinala Rodeta, katerega družina je morala zaradi komunizma zapustiti Slovenijo. Dejal je, da ga je na poti, še posebej duhovniški, vedno spremljalo veselje ob dejstvu, da je Slovenec. Kardinalu se je zahvalil za jasno pot, ki jo je kazal s svojimi besedami, posebej za njegov prispevek pri procesu sprave. Pred koncem slovesnosti je spregovoril tudi kardinal Rode. Kot je dejal, je v svojih nagovorih vernike opozarjal na nevarnosti, ki ogrožajo narod. Zavzemal se je za nedotakljivost življenja od spočetja do smrti, za zdrave in trdne družine, odprte za življenje, kot jamstvo za našo prihodnost, za vero, ki smo jo prejeli od prednikov in je del slovenske istovetnosti, za Cerkev in njeno vlogo v naši zgodovini. Na Brezjah so ob tem obeležili tudi 20. obletnico imenovanja bazilike Marije Pomagaj za Slovensko Marijino narodno svetišče. Rode je takrat dejal, da so Brezje postale srce Slovenije, milostni kraj, kamor se bodo v prihodnjih stoletjih zgrinjale množice

letnici njegove smrti. Doprni kip iz marmorja, ki je postavljen pri vhodu v župnišče, je izdelal kipar Edin Šćuk. Pirc v eni roko drži jabolko, v drugi pa hruško. Spodaj je napis: Župnik in prvi učitelj v Pečah (1819–1829), oče umne sadjereje na Kranjskem, misijonar med Indijanci (1835–1873). Franc Pirc je bil v Pečah deset let; ustanovil je šolo, učil ljudi sadjarstva in jih oskrboval s sadnimi sadikami. V Pečah je nastal tudi njegov priročnik za sadjarje.

PATRIARHOV DVOREC V TOLMINU

Arheologi so sredi avgusta med izkopavanji na travniku v starem delu Tolmina ob Tolminki našli ostanke dvorca. Stari pisni viri omenjajo, da je v Tolminu poleg zgornjega gradu, ta je na Kozlovem robu, na Doru stal tudi spodnji grad, letni dvorec oglejskega patriarha, zgrajen ob koncu 13. stoletja. O tem je zadnji pred več kot sto leti pisal zgodovinar Simon Rutar. Arheologi so z moderno tehniko že pred leti odkrili, da se pod površjem travnika na Doru skrivajo ostanke stavbe z močnimi zidovi. Zdaj pa so v treh poskusnih izkopih našli ostanke stavbe.

DRAGA 2020

V parku Finžgarjevega doma na Opčinah so zadnji konec tedna v avgustu pripravili 55. študijske dneve Draga, ki jih organizira Društvo slovenskih izobražencev iz Trsta. Začeli so se z okroglo mizo na temo Slovenski jezik v Italiji in standardna slovenščina: blizu ali daleč? Prvi dan se je odvijala tudi Draga mladih. Gostja je bila ministrica za Slovence po svetu Helena Jaklitsch, ki je z mladimi debatirala o vprašanju narodnosti, identitete, zavednosti, razpetosti med svojo skupnostjo in svetom, o krščanskih vrednotah in čutenju med mladimi. Dan zatem je bilo na vrsti predavanje zgodovinarjev Egon Pelikana in Renata Podberšiča ml. na temo Predvojni primorski upor fašizmu. Osvetlila sta čas med letoma 1920 in 1941. Sklepni dan Drage se je začel s sveto mašo, ki jo je daroval krški škof Jože Marketz. Maši je sledilo njegovo predavanje o Cerkvu v koronačasu. Kot je dejal, so s pandemijo prišle na dan šibkosti skupnosti, družbe in Cerkve. Po njegovih besedah je to priložnost za iskanje odgovorov tam, kjer jih nimamo. Draga se je končala s predavanjem nekdanjega evropskega komisarja Janeza Potočnika o pomenu odgovornega ravnanja z naravnimi viri v globalno povezanem svetu. Pred njegovim nagovorom so podelili deveto Peterlinovo nagrado koroškemu slovenskemu kulturnemu delavcu Nužuju Tolmajerju, ki je bil vrsto let tajnik Krščanske kulturne zveze. Prejel jo je za delovanje na podlagi vrednot slovenstva, demokracije in krščanstva.

V ORBITI PRVA SLOVENSKA SATELITA

Evropska nosilna raketa, ki so jo izstrelili iz Francoske Gvajane, je 3. septembra 2020 ponesla v vesolje prva slovenska satelita Nemo HD in Trisat. V zemeljsko orbito sta se utirila na višini 515 in 530 kilometrov in v nekaj urah vzpostavila stik z zemeljskimi postajami. Trisat, ki je povezan z zemeljsko postajo v Mariboru, tehta pet kilogramov

presega 50.000 evrov. Izkupiček prodanih del je tokrat namenjen otrokom umetnikov, ki so zaradi koronavirusa ob dohodek, potreben za preživljanje družine.

FRANCOSKI PRIZNANJI KLEMENTINI GOLIJAJ IN KLAVDIJU TUTTI

Akademska slikarka Klementina Golija ter slikar in grafik Klavdij Tutta, ki živita in ustvarjata v Kranju, sta sredi avgusta prejela bronasti priznanji združenja Societe Academique Arts-Sciences-Lettres de France za umetniško delo in širjenje likovne kulture med narodi. Posebna komisija vsako leto skrbno izbira med velikimi ustvarjalci z različnih področij – glasbe, literature, zgodovine, znanosti in drugih – ter nato izbrancem podeli platinasta, zlata, srebrna, bronasta ter druga priznanja.

DRŽAVNO ODLIKOVANJE EDVARDU GOBCU

Ameriški Slovenec prof. dr. Edvard (Edi) Gobic je zadnjo nedeljo v avgustu prejel red za

zasluge Republike Slovenije. V imenu predsednika Boruta Pahorja mu ga je na Slovenski pristavi izročila generalna konzulka naše države v Clevelandu Alenka Jerak.

Odlikovanje je dobil za zasluge za prispevek k prepoznavnosti Slovenije ter obogatitev spoznanj o dosežkih Slovencev v ZDA in svetu. Vse to se zrcali v njegovih delih: od knjige *Slovenian Heritage*, ki je doživela več ponatisov, do dela *Slovenski ameriški izumitelji in inovatorji*, ki je izšla pri založbi Družina.

Rožni venec

Vedno znova me nagovarja Marijino naročilo Urški Ferligoj na Skalnici, davnega leta 1539: »Povej ljudstvu, naj mi tukaj zida hišo in me prosi milosti.«

Ob tem se vsakič znova vprašam, kateri je pravi način, da Marijo nekaj prosimo. Možnosti je seveda obilo – od romanj na njej posvečene kraje, preprostega priporočanja

v jutranji in večerni molitvi, darovanja svete daritve v njeno čast ... in seveda tisti najbolj klasičen način – rožni venec.

Pred kratkim so me vprašali, zakaj pobožnost rožnega venca počasi zamera. Da mlade generacije ne posegajo več tako množično po rožnem vencu, je verjetno vsem jasno. Zato se mi zdi pomembno poudariti tri

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

KAJ JE NOVEGA

Cerkev v Kewju ostaja do nadaljnega še vedno zaprta. Praznike in ostale stvari ste tako lahko samo nemočno spremljali od doma. Tudi zame veljajo iste omejitve kot za Vas. Dovoljeno je oz. imam možnost, da grem podeliti zakramente pred odhodom v večnost in sodelovati pri pogrebnem obredu. Naša povezanost ostaja prek pisnih *Oznanil* in pogovorov po telefonu. Za vašo skrb in pozornost se vam zahvaljujem.

Mnogi me sprašujete, kako se počutim v Avstraliji in kako preživljam dneve »zaprtja«. Takole bi strnil svoje razmišljanje. Velikokrat se v meni bije boj med dvema pesmima iz starega slovenskega filma Kekec. Prva je vesele narave in zelo pozitivna. Takole pravi:

»Jaz pa pojdem in zasejem dobro voljo pri ljudeh, v eni roki nosim sonce, v drugi roki zlati smeh. Kdor vesele pesmi poje gre po svetu lahkih nog, če mu kdo nastavi zanko, ga užene v kozji rog. Bistri potok, hitri veter, bele zvezde vrh gora, gredo z mano tja do konca tega širnega sveta. Jaz pa pojdem in zasejem dobro voljo

pri ljudeh. V eni roki nosim sonce, v drugi roki zlati smeh.« Druga, Mojčina pesem, pa je bolj otožne narave. »Ptička, ki sladko žgoliš, vetrc, ki v vejah šumiš, preko dobrav, nesi pozdrav, daleč tja v rodno mi vas. In ko se vrneš, povej, kdaj bo, kot bilo je prej, kdaj spet domov, preko bregov, šla bom tja v rodno mi vas. Ptička ne poje mi več, vetrc odjadral je preč, sama sem spet, mrzel je svet, daleč je rodna mi vas.« V teh dveh pesmih se trenutno »skriva« moje počutje.

PRENOS SV. MAŠE NA DRUŽBENEM OMREŽJU

Na močno prošnjo in priporočilo Tilke Lenko, sem v petek, 28. avgusta 2020, prvič prenašal sv. mašo iz cerkve v Kewju preko družbenega omrežja Facebook. Hvala

23. obletnica smrti p. Bazilija

bil zvest in delaven človek in je pozitivno vplival na mnoge ljudi. Bil je radodaren in vedno prvi, ki je ponudil pomoč. Zvesto se je držal svojih obljub. Njegova zvestoba se kaže tako v dolgem zakonu kot tudi pri delu. Vse od prihoda v Avstralijo je delal v tovarni avtomobilov Ford. Bil je ponosen človek in vesel vsega kar je dosegel v svojem življenju. Sočutje hčerki Lindi z družino, sinovoma Johnu in Davidu z družinama ter vnukom Ashleyju, Tristanu, Indi, Jakeu and Irieu.

EMILIA JAKSETIČ, rojena 17. junija 1938 v Zabičah pri Ilirski Bistrici, je umrla v četrtek, 27. avgusta 2020, v Sunshine Hospitalu – Palliative Unit. Slovo od pokojne je bilo v ponedeljek, 7. septembra 2020, v St Albans Chapelu in nato pokop na pokopališču Keilor. Kot 17-letno dekle je pobegnila čez mejo in prišla v Trst, kjer je spoznala svojega bodočega soproga. Na koncu sta oba

pristala v kampu Brindisi, kjer sta srečala stare prijatelje. Sedmega oktobra leta 1957 se je v italijanskem Bariju poročila z Rudijem Jaksetičem in leta 1958 sta od tam odplula proti Avstraliji. Leta 1961 se jima je rodil sin William, leta 1965 pa še hčerka Tania. Emilia je bila pustolovskega duha in neodvisna. Bila je aktivna članica Slovenskega kluba Jadran, ki je bil jedro in sestavni del njenega življenja. Najbolje se je počutila na svojem vrtu in ljubila neskončne sprehode ob morju. Zelo rada je potovala in skupaj z možem sta doživela marsikatero dogodivščino. Poleg moža in otrok so bili njena največja ljubezen njeni vnuki. Njeno življenje se je spremenilo leta 2001, ko je umrl mož Rudi. Sočutje sinu Williamu Branku in hčerki Tanii Kibane z družino, ter vnukom Lauren, Henryju, Claire in London. Sožalje tudi bratu Jožefu Iskri.

URŠULA DUBROVIČ, rojena 2. maja 1920 v Šentjakobu na Koroškem, je umrla na svojem domu v Glen Waverleyju v petek, 28. avgusta 2020. Slovo od pokojne je bilo v petek, 11. septembra 2020 v Wilson Chapelu na Springvale Botanical Cemeteryju, kjer je tudi pokopana. Triindvajsetega januarja 1944 se je poročila z Alfonzom Bojanom in 4. avgusta 1955 prišla z njim v Avstralijo. Imela je izostren občutek za družino, urejenost doma, gostoljubje, njena velika ljubezen pa je bilo vrtnarjenje. Zelo rada je pela in poslušala glasbo. Sočutje hčerkama Bojani Pearson z družino in Mary Dubrea Buckland z družino, vnukom Mii, Robertu, Lauren, Clintu in pravnukom Jesseju, Renee, Kyleu, Caitlyn, Tahni, Saxonu, Charlize, Oliverju, Blazeu in pra-pra vnuku Rafaelu.

Lidija Čušin je uredništvu sporočila:

VINKO JAGER, rojen 25. januarja 1931 v Ljubljani, je umrl 22. julija 2020 v domu Grace McKellar Nursing Home v

Jože Rozman in Rozalija Pirc

Anita Pleško, Magda in Max Pišotek

Vinko Rizmal in Miran Fideršek

Pavla in Matija Cestnik

Maria Anna Martin

Lojze in Iva Jerič

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Poletni živžav (3)

Poletje na naši strani zemeljske oble se nezadržno poslavlja. Dnevi se krajšajo. Pred kratkim sem zjutraj na okenskem steklu že opazila rosne kapljice, ki naznanjajo, da je bilo ponoči zunaj hladneje kot v sobi, in kar zmrazilo me je. Sem izrazito poletni človek; šele takrat prav zaživim.

Kraljica mojih poletnih dni je bila prav gotovo Kolpa, letos zaradi različnih koronskih omejitev še toliko bolj nepogrešljiva. Topla, čista in še vedno divja me zna ta reka moje mladosti spraviti tudi do solz (sreče seveda), kadar odplavam stran od ljudi v mir zelene neskončnosti. Družbo mi delajo samo oblaki in spreletajoče lastovke, race ob zaraščenih bregovih, tu in tam siva čaplja ali štokrlja, ki nepremično čepi na rogovili nad vodo. Uživam pa tudi, kadar se mi v vodi pridruži naš pes Dingo, čeprav je takrat vse veliko bolj glasno in razigrano. Nor je na vodo in rad razkazuje svoje skakalno-letalne in lovilne veščine.

Grad Kostel v zgornjekolpski dolini

Posebno je življenje ob tej naši obmejni reki Koupi – tako njeno ime izgovarjajo Belokranjci. Na kopališču Krasinec, kamor se ponavadi pripeljemo kopat iz Semiča, imajo majhen kamp. Podoben je podeželskim avstralskim kampom, v katerih živijo tudi permanentni prebivalci, kar me je vedno očaralo. Tudi tukaj so nekatere prikolice stalne in njihova okolica temu primerno 'kultivirana'; na kopanje greš mimo gredic z rožami, solato, paradižnikom. V gostilni Madronič v Prelesju pečejo slavne ribe na mlinarsko-kolpski način,

hrustljave postrvi, ki so teknile tudi nekaterim mojim avstralsko-slovenskim prijateljem. V zgornjekolpski dolini te proti Fari in Osilnici kilometre in kilometre spremlja ograja, ki zamejuje reko. Srhlijiva nebodijeteba z bodicami na vrhu, ki naj bi ustavila naval beguncev s Hrvaške, je predvsem velikanska ovira za gozdne živali, saj jim preprečuje dostop do vode. Tukaj so res deviški kraji, na katere je tudi Bog pozabil. Odmaknjeni grad Kostel, samotne vasice, stisnjene med Kolpo, polja in travnike ter mogočna ostenja, ki kipijo več kot 1000 metrov v nebo. Najizrazitejša je Ložka stena; razgled z nje osupne še tako prekaljenega hribovca. Vsepovsod na Kolpi so jezovi, na katere se je prijetno zlekniti in se prepustiti vodni masaži. Belokranjci jim pravijo slapovi. »Gremo hodit po slapu, gremo se sončit na slap,« smo govorili – tako nevarno se je slišalo – ko smo še smrkavci ob taroku preživljali neskončna poletja na kopališču Primostek. Za nas je bil to med počitnicami najpomembnejši kraj pod soncem. Koliko hecnih spominov me veže nanj. Na primer tale: nasproti na hrvaški strani so tudi imeli kopališče in na njem kiosk, v katerem so prodajali pijačo. »PIVO 100 DIN«, je oznanjala tabla, ki je gledala čez reko na slovenski

**Bivalne ladje
v enem od amsterdamskih kanalov**

živopisanem mestu počutiš domače, potep po njem je sproščen in kljub stalnemu vonju marihuane v zraku (tam je zakonsko dovoljena) prav nič nevaren. K temu pripomorejo številni kanali in mostički, ozaljšani s cvetjem, slikoviti trgi, obilje muzejev in galerij, živahen vodni promet, zvončkljanje koles, tipične ozke in visoke hiše s kavli na pročeljih. Z njihovo pomočjo z vrvo zvlečejo pohištvo skozi okna, saj po ozkih in strmih stopniščih nikakor ne gre. Pomagajo si tudi s transportnimi dvigali. Stopnišče hiše, v kateri Eva stanuje čisto na vrhu, je tako strmo, kot bi se po plezalni poti vzpenjal na Šmarno goro. Znova so me navdušile ladje, na katerih živijo ljudje. Te hiše na vodi – po kanalih, na reki in ob morskih bregovih – so tako raznolike, da bi si jih lahko ogledovala ure in ure. Lončki z rožami, stoli in mize, kolesa, včasih celo avto na palubi, perilo, ki se suši na vrvi, vsakršna ropotija, kriki otrok in lajanje psov – res, pravi dom. V moji romantični domišljiji ne zagledam vlage in zimskega mraza, ampak sončno svobodo, ki jo takšno 'premično' življenje prinaša. Preprosto dvigneš sidro in že si doma nekje drugje.

Amsterdam z okolico sva z Nives, kot se za deželo, kjer je več kolesarjev kot avtomobilistov (in tudi več mrtvih kolesarjev kot voznikov), spodobi, raziskovali na kolesih. Kar je bil svojevrsten podvig, saj so tako divjaški kolesarji kot Amsterdamčani samo še rikšarji v Indiji. Tu ni pravil, ali pa jih turisti ne razumemo. Vsi drviyo, kot bi jih podile pobesnele zveri, in do 'počasnel' ne kažejo niti najmanjšega sočutja, kvečjemu ti vržejo kakšno kletvico. Ko se priključiš tej ponoreli biciklistični hordi, se moraš znajti kakor veš in znaš. Slovenska trma nama je bila v kar veliko pomoč in po začetnem opletanju in vreščanju sva se s kolesi (brez prestav) pripeljali na peščene plaže Severnega morja, raziskovali na nasipih zgrajene pravljíčne vasice in se predajali poletnim užitek ob reki Amstel in jezerih Amsterdamskega gozda. In vedno našli pot domov v Evino stanovanje.

Prvega septembra, na prvi dan meteorološke jeseni in prvi šolski dan, se z Dingom sprehodiva čez novomeški Kapitelj. Na klopci pred cerkvijo glasna gruča srednješolcev kadi 'travco'. Zavoham Amsterdam. In jesen. Vi, moji dragi tam spodaj, pa se naučíte pomladi.

**Durgerdam, ena od vasic na nasipih
blizu Amsterdama**

Pri naših bogoslužjih je udeležba omejena (sedaj do 50, glede na označene sedeže je vsaka druga klop prazna, da ohranjamo predpisano razdaljo, stole smo razmaknili) in še vedno se vsako nedeljo vpišemo v seznam, če bi se pojavil kdo od obolelih s koronavirusom.

P. Darko in akolit Jože Marinč

Nedeljska sv. maša je tudi vsako soboto zvečer, vendar se pri nas hitro zmrača in veliko jih ne vozi zvečer ali ponoči. Sporočite nam svoje želje, če bi želeli še kakšno sv. mašo – lahko v soboto popoldne, v nedeljo zjutraj ali tudi zgodaj popoldne, razen drugo in tretjo nedeljo v mesecu, ko mašujem v Wollongongu in Canberri. V juliju sem eno nedeljo poskusno uvedel še eno jutranjo sv. mašo ob 8.00 zjutraj, vendar nas je prišlo samo šest.

ŽEGNANJSKA – RAFAELOVA NEDELJA BO 27. SEPTEMBRA. Načrtovali smo obisk našega škofa msgr. Vincenta Longa van Nguyena OFMConv, s katerim bi proslavili tudi 50-letnico blagoslova naše prve cerkve sv. Rafaela in prve sv. maše na tem našem milostnem kraju (1. 1. 1970). Povabil sem ga že v začetku leta. Zaradi negotovih razmer, ki še trajajo, in omejenega zbiranja smo se odločili, da škofov obisk in to slavo odložimo. Morda

na naslednje leto, če se bo stanje kaj izboljšalo. Če bomo imeli kaj kandidatov za sveto birmo, bomo slovesnosti združili. Sredi prvega vala korone, ko so bile naše cerkve še zaprte, me je škof Vincent prijetno presenetil. Kar sam me je poklical po mobilnem telefonu, v odmoru škofovske konference, ko so škofje zasedali prek računalniškega programa Zoom. Povprašal je, kako se imam in kako se imajo zvesti verniki, ter izročil pozdrave in zaželel zdravja in obilo blagoslova vsem.

Za letošnje žegnanje, 27. septembra, bomo imeli samo praznično sv. mašo ob 9.30 dopoldne in blagoslov zakonskih jubilarantov, če se bo kdo prijavil. Zaradi varnosti bom podelil samo skupni blagoslov jubilarantov po pridigi. Skupnega kosila v dvorani letos ne bo. Dvorana je do nadaljnjega zaprta.

NA FRANČIŠKOVO NEDELJO, 4.

OKTOBRA, beremo pismo provinciala p. Marjana Čudna. Prva nabirka bo za naša bogoslovca in kandidata – postulanta, ki začenjata svojo pripravo v hoji za Gospodom v samostanu v Kamniku, kjer bo gvardijan p. Ciril tudi njun magister. Obenem pa prosimo Gospoda žetve, kot Jezus naroča še danes. Pomnožimo svojo molitev za nove duhovne poklice in ob tem znova premislimo, koliko, kako in kdaj potrebujemo duhovnike. Ali si jih res želimo? Bog je tisti, ki kliče in daje. Od nas pa je odvisno, da sprejemamo, kar On daje. Ali morda ne zavračamo Božjih darov?

Ljubljanski nadškof Stanislav Zore OFM je ob posvečenju diakonov in novomašnikov ter duhovniških imenovanjih izrekel naslednje pomenljive besede: »Danes se velikokrat zgodi, da ljudje zahtevajo duhovnika, čeprav je zadnji, ki je prišel iz njihove župnije, že umrl. Duhovniki ne nastajajo na škofiji. Škof ne dela duhovnikov, škof samo posveti tiste fante, može, ki jih rodijo družine in jih vzgojijo župnije. Če duhovnikov ne dajo ljudje, jih ni od kje vzeti.

5.00 popoldne. V septembru je sv. maša redno 2. nedeljo v mesecu, 13. septembra, ob 4.00 popoldne, oktobra pa ob 5.00 popoldne. Pri sv. maši v oktobru beremo pismo p. provinciala.

Žegnanjska in zahvalna nedelja bo 8. novembra, s sv. mašo ob 5.00 popoldne.

SV. MAŠA NARODOV, ki bi morala biti zadnjo nedeljo v septembru v župniji – konkatedrali sv. Janeza Vianneya v Fairy Meadowu, je za letos odpovedana, ker se število okuženih s koronavirusom spet povečuje in so razmere negotove. Zelo težko je poskrbeti za varnost udeležencev – narodnih skupin, pevskih in folklornih skupin. Pri predpisanih zahtevah in potrebnih razmakih bi se lahko sv. maše udeležili kvečjemu zastopniki narodov, ne pa skupine.

Podjetje WJ Sanders & Company v Marrickvillu bo obnovilo kadijnico in monštranco naše cerkve vseh svetih. Vabimo dobrotnike, da pomagata pokriti stroške obnove.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer: 20. septembra, 18. oktobra, 15. novembra, 20. decembra in na Božič, 25. decembra.

V novembru obhajamo žegnanjsko in zahvalno nedeljo in po obhajilu zapojemo

Mateja Koštrica v Canberri je praznovala 20. rojstni dan.

zahvalno pesem. Takrat se tudi spomnimo vseh naših dragih pokojnih. Sv. maše in spomine lahko vedno naročite zanje in tudi za žive.

NEWCASTLE – HAMILTON – KATEDRALA SRCA JEZUSOVEGA

Sv. maša v božičnem času, 27. decembra, BO ODPADLA. Po pogovorih s tamkajšnjimi rojaki smo se odločili, da v Newcastleu ne bomo več imeli slovenskih svetih maš. Tamkajšnje slovensko občestvo se je zelo zmanjšalo. Ob pogrebu Emila Grosmana sem zvedel še za dve naši gospe, ki sta odšli k nebeškemu Očetu. Nepričakovano je odšla gospa Marija Grosman, dosedanja predsednica Slovenskega društva Tivoli, žena Emila, nekateri pa ne morejo več prihajati. Še vedno se obveščajmo med seboj, prav tako o pokojnih. Poskrbimo za obiske bolnih in ostarelih, za sv. obhajilo in maziljenje na domu. Z veseljem Vas obiščem, če bom le mogel, lahko pa pokličete duhovnike v krajevnih župnijah. V Newcastleu je stalni hrvaški duhovnik p. Euzebije Petar Mak, frančiškan, že biseromašnik.

Hvala za sodelovanje in razumevanje in ostanimo povezani naprej! O pokojni Mariji Grosman bomo več napisali v naslednjih Mislih.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Rojake v Kraljičini deželi obveščam, da Vas zaradi zapore meje med NSW in Queenslandom (od začetka avgusta) ne bom mogel obiskati. Zato bo našo romarsko sv. mašo v Marian Valley v soboto, 12. septembra ob 11.00 dopoldne daroval pavlinec p. Jeremy Santoso, lanski novomašnik, ki deluje v tem Marijinem svetišču.

V novembru se bomo zbrali v Marian Valley k sv. maši in molitvam za rajne v soboto, 14. novembra, prav tako ob 11.00.

Prosim Vas, da se za morebitne spremembe pravočasno obvestimo.

ja 2020. Sv. mašo je vodil župnik g. Yacub Barkat. P. Darko sem somaševal in po sv. maši opravil pogrebni obred na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARIJA KORVA, rojena LIČEN, je umrla 3. julija 2020 v bolnišnici v Liverpoolu, NSW. Rojena je bila 8. julija 1934 v Podgrajah pri Ilirski Bistrici. Po poklicu je bila šivilja. Poročila se je z Mariom Korvo. Družina je prišla v Avstralijo leta 1968 in bila dejavna v našem občestvu sv. Rafaela. Ko Marija ni več mogla k Božjim službam, je prejemala zakramente na svojem domu v Chipping Nortonu. Vsak prvi petek je skuhala in postregla kosilo patru, ko sem ji prinesel Jezusa v svetem obhajilu. Čeprav oslabela, je bila dejavna do zadnjega, z ljubeznijo je sprejela in postregla vsakega, ki je prišel na obisk. Vesela je bila svojih najdražjih, sosedov, prijateljev in drugih znancev, ki so jo poklicali po telefonu. Vsak njen dan je bil dan molitve in darovanja križa in trpljenja, branja in poslušanja domače glasbe. V toplih, sončnih dneh pa smo jo našli na vrtu, za katerega je skrbela z veliko ljubeznijo. »Vrt je moj prijatelj!« je rada dejala in takoj dodala, kako nekdo od najdražjih vedno poskrbi, da ni nikoli sama. Ko smo jo obiskali, ni smela manjkati dobra kava, ki nam jo je skuhala. »Bomo spili 'kafe', ta je tudi moj dober prijatelj!« Vsako leto je zbrala polno škatlo kovancev za pomoč ljudem v akciji Project Compassion, ki jo imamo v postnem času. Tudi letos je še poskrbela za to in na prvi petek v juniju sprejela Jezusa. Na prvi petek v juliju pa je odšla h Gospodu. Marija zapušča hčer Silvijo, sina Marijana z ženo Lalini, hčer Majdo z možem Samom, vnuke Anthonyja, Thomasa, Alexa in Julio, v Sloveniji pa sestro Gabrijelo ter brata Antona in Slavka in njihove družine. Mož Mario, hči Marija in sin Silvano so že pokojni. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v ponedeljek, 13. julija 2020, in jo nato

pospremili na pokopališče Forest Lawn, Leppington.

EMIL GROSMAN je umrl 9. julija 2020 v bolnišnici v Newcastlu. Rojen je bil 21. marca 1934 na Aženskem Vrhu pri Gornji Radgoni. V Avstralijo je prispel leta 1957. Naslednje leto sta se poročila z Marijo Jelen, ki prihaja iz Prlekije, iz Bunčanov pri Veržeju. Svojo družino in dom sta si ustvarila v Cardiffu pri Newcastlu. Emil in Marija sta se kmalu vključila v novo ustanovljeno Slovensko društvo Tivoli v Newcastlu, dejavna pa sta bila tudi pri slovenskih svetih mašah in srečanjih v Newcastlu in Sydneyju, v slovenskem misijonu in cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, na Slovenskem društvu Sydney in v klubu Triglav. Dolga leta sta bila požrtvovalna in nepogrešljiva sodelavca v arhivski organizaciji HASA NSW.

»Emil nikoli ni imel želje, da bi postal odbornik, je pa vseeno v preteklih petdesetih letih tiho in neutrudno pomagal pri vsakem delu ali prireditvi in drugih aktivnostih društva. Pripravljal je dvorane, čistil po končanih prireditvah, organiziral prevoz in nabavil vse, kar je bilo potrebno, hrano, pijačo in druge potrebščine. Organiziral je izlete, najel je avtobus in ga tudi vozil, kamor je bilo treba, pobiral je ljudi na njihovih domovih in jih tam po končanem izletu odložil, še posebej starejše, ki so imeli težave s prevozom. Tako je ob obiskih dramske družine iz Sydneyja prišel s kamionom v Sydney, prepeljal kulise in druge pripomočke za igro, jih pomagal postaviti in po predstavi tudi odpeljal nazaj v Merrylands – vse brezplačno! Tudi v času olimpijade leta 2000 je pomagal pri postavitvi razstave Building Blocks v dvorani verskega središča Merrylands. V ta namen sta z ženo Marijo po večkrat na teden napravila dolgo pot iz Newcastla in nazaj. Njegova Marija, ki je bila že skoraj pol stoletja uspešna tajnica društva Tivoli, prav gotovo ne bi mogla opraviti tako uspešnega dela, če ne bi imela

je živel v domu ostarelih in vsak prvi petek prejel Jezusa v svetem obhajilu. Bil je dobrovoljen, blag, družaben, rad je priskočil na pomoč. Nikoli ni potožil o svojih težavah, naj so bile še tako velike. Vsak prvi petek sem mu v dom prinesel Jezusa v svetem obhajilu. Včasih je kar sam prišel z vozičkom naproti, ko sem ga obiskal. Njegovi domači in prijatelji so ga pridno obiskovali in vedno je bil vesel obiskov.

Ivan zapušča ženo Anisijo, sina Ivana – Johna z ženo Michelle, sina Stevena, vnuke Aarona, Owena, Cassiusa in Alastaira. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 14. avgusta 2020, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, nato je bil pokojnik upepeljen v Rookwoodu.

ANGELA MEZGEC, rojena MIKOLJ, je umrla 18. avgusta 2020 v domu Bupa Aged Care v Greenacru, NSW. Rodila se je 18. februarja 1934 v Javorju pri Ilirski Bistrici (sedaj župnija Hrpelje – Kozina). V Bonegili sta se poročila z Alojzom Mezgecem iz Kovčic. Družina je živela najprej v Strathfieldu in kasneje v Bankstownu. Angela zapušča hčer Nado ter sestro Marijo z družino. Mož Alojz je umrl leta 2008. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 28. avgusta 2020, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

VERA CETIN, rojena SEKLI, je umrla v nedeljo, 23. avgusta 2020 zjutraj v bolnišnici v Bankstownu. Rojena je bila 4. decembra 1932 v vasi Jevšček pri Kobaridu (v župniji Livek, zdaj župnija Kobarid) kot najmlajša od sedmih otrok. Doma so imeli majhno kmetijo, peš je daleč hodila v šolo in kasneje v Ljubljano prodajat sir v hotel Slon, da so še nekaj zaslužili. Po vojni je šla leta 1952 čez mejo in nekaj let preživela v begunskih taboriščih v severni Italiji in kasneje v Rietiju blizu Rima. Junija 1960 sta s

sinom Markom pripotovala v Avstralijo. Vera je dobila delo v restavraciji na Kings Crossu in stanovanje v Surry Hillsu. Na novoletnem plesu v Paddingtonu sta se leta 1964 spoznala z Jožetom Cetinom z Ostrožnega Brda in se junija 1965 poročila. Družina je najprej živela v Glebu in kasneje v Condell Parku, kjer je Jože postavil novo hišo, v Newtownu pa znano mizarsko delavnico. Marsikaj je napravil in popravil v naši cerkvi in prostorih ob njej, na slovenskem društvu, pa tudi rojakom, prijateljem in znancem. Vera je z veliko ljubeznijo skrbela za družino in dom, rada je vrtnarila, kuhala; doma so imeli kokoši in vedno kakšno mačko. Vesela je bila obiskov in z Jožetom sta se rada udeleževala prireditev v naši cerkvi sv. Rafaela in na slovenskem društvu.

Mož Jože je odšel k nebeškemu Očetu letos, 7. januarja. Vera tudi v boleznih ni bila nikoli sama. Tudi ko se zaradi koronavirusa niso mogli osebno srečevati, so se poklicali in videli po novejših sredstvih komunikacije. Vera zapušča sina Marka z ženo Beverley, sina Eddia z ženo Chandro, sina Anthonyja in hčerko Kristino z možem Jamesom, vnuke Timothyja, Janine, Karino in Todda. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v ponedeljek, 31. avgusta 2020, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Vera in Jože počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

Gospa Irena Grassmayer je 20. avgusta na uredništvo poslala pismo s prošnjo za objavo o smrti moža:

ANTON (TONČEK) GRASSMAYER je umrl 11. avgusta 2020 v St George Privat Hospitalu v Sydneyju. Rodil se je 30. maja 1929 v Tržiču na Gorenjskem. Grassmayerjeva družina (oče Janez, mama Lina, bratje Viko, Tonček in Janko ter sestra Metka) je prispela v Avstralijo leta 1949. Tonček je bil po poklicu mehanični inženir. Leta 1959 se je poročil z Ireno Klakočer in imela sta tri sinove:

Lep dan, dragi

Danijela Hliš

Sedela sem na avtobusku, ki nas je, prebivalce naše vasice za upokojence, peljal na izlet v živalski vrt, in potem na kosilo v tipični avstralski pub (gostilno). No, na avtobusku ni bila niti desetina vseh – kajti naša vasica ima 67 akrov in okoli 450 prebivalcev. Pred lepo hiško z vrtom se je ženska poslavljala od moža, ki je vstopil v avtobus in sedel poleg mene. Pozdravila sva se. Njeno voščilo »lep dan, dragi« nam je sledilo.

»Ja, ona mora v službo, še dela,« je razložil. In sva tako malo klepetala o tem in onem. Annie, ki je sedela pred mano, se je obrnila in rekla: »Danijela, zadnje čase si precej opevana po časopisih in revijah!« Vsi smo se nasmejali. Res, ravno v februarju je bil objavljen že tretji članek o meni in mojem delu pri organizaciji Dementia Australia in z ljudmi, ki imajo to bolezen.

Henry, tako je bilo ime gospodu poleg mene, je potem hotel vedeti kaj več o meni, in ko sem mu razložila, je rekel: »Aha, ti si tista ki je prišla k meni in moji ženi pred kakim mesecem in nama zelo pomagala z nasveti.« Šele takrat sem ga prepoznala. Seveda, on je pred štirimi meseci dobil diagnozo, da ima Alzheimerjevo bolezen. Star je 66 let, žena pa šele 59, zato še hodi v službo. Kar stisnilo me je pri srcu, kako lahko tako pozabim obraze, ljudi. Zdravniki mi sicer govorijo, da so moji možgani zdravi, a preveč polni vseh informacij, jezikov, dela itd.

V živalskem vrtu se mi je Henry pridružil in skupaj sva se sprehajala in slikala. Bila je grozna vročina in 100% vlaga v zraku; kar teklo mi je z las po vratu in hrbtu. Prestopila sva kačo, ki nama je križala pot in prišla do koale, ki je mirno spala ...

Na tem malem oglasu vidite, kako nudim pomoč vsem v naši vasici. Prinesem jim informacije, kajti ve-

dementia australia Buderim Dementia Alliance

INFORMATION FOR RESIDENTS:
ONE OF OUR RESIDENTS IS A DEMENTIA AUSTRALIA ADVOCATE, CERTIFIED DEMENTIA FRIEND (YOU CAN BECOME ONE TOO), AND MEMBER OF LOCAL BUDERIM DEMENTIA ALLIANCE. TALK TO HER ABOUT ANY CONCERNS YOU HAVE, AND GET INFORMATION AND SUPPORT WHETHER YOU ARE THE PERSON LIVING WITH DEMENTIA OR THE CARER. YOU ARE NOT ALONE.
(CALL HER ON 0408445413 TO MAKE AN APPOINTMENT.)

dementia-friendly community

I'm a dementia friend

likokrat jih zdravniki pošljejo domov, ne da bi jim svetovali, kje poiskati pomoč, kakšen je naslov najbližje De-

Slovenian Mission Adelaide

p. David Šrumpf OFM
47 Young Avenue
West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov:
PO Box 156
WELLAND SA 5007
Mobitel – p. David: 0497 097 783
Telefon v Melbournu:
03 9853 7787; E-mail:
slomission.adelaide@gmail.com

Koronavirus je res temeljito premešal štrene življenja na vseh ravneh – tudi cerkveno in versko življenje in seveda tudi življenje po naših slovenskih misijonih. Življenje v Adelaidi pa je še dodatno odvisno od možnosti potovanja med Viktorijo in Južno Avstralijo. Tako sem že v prvi polovici julija prišel v Adelaido, malo tudi z upanjem, da mi ne bo treba v štirinajstdnevno domačo karanteno. Ker so se prav takrat razmere v Viktoriji hitro slabšale, ni bilo nobene možnosti, da bi dobil status *Essential Traveller* in bi lahko vsaj v omejenem obsegu opravljal pastoralno delo. Tudi dopis in prošnja nadškofa nista pomagala – saj je tudi nadškof sam, ko je v aprilu nastopil službo adelajdskega nadškofa, moral najprej »odsluziti«
domačo karanteno. Svete maše smo imeli ob koncu julija, vse naslednje nedelje v avgustu in prvo nedeljo v septembru, ko smo **praznovali očetovski dan**.

Po prvi septembrski nedelji sem se vrnil v Melbourne in **bom verjetno lahko prišel nazaj v Adelaido šele takrat, ko se bo spet odprla meja med državama in ne bo več obvezna karantena**. Za nujne stvari, še posebej za pogrebe, bomo prosili lokalnega ali okoliške duhovnike. Seveda so tudi naša zbiranja

zaznamovali posebni ukrepi. Morali smo pripraviti *Covid Safe Plan*, narediti tečaje za *Covid Marshall*, namestiti opozorila, ob vходу vpisati svoje ime in telefonsko številko, razkužiti roke, razkuževati cerkev ... Pri mašah ni več ljudskega petja, pojejo lahko samo pevci na koru, da se zmanjša možnost širjenja virusa. Po maši smo se nekateri zbirali tudi v dvoranci, kar sicer ni v nasprotju z navodili, le medsebojno razdaljo je tam težje spoštovati. Čeprav smo očetovski dan običajno po maši praznovali tudi v dvoranci, na prvo septembrsko nedeljo po maši nismo odšli tja, saj so mnogi hiteli na praznovanje domov. Glavni vzrok pa je bil ta, da ob večjem številu v dvoranci ne moremo izpolniti zahtev *Covid*

Proslavo v počastitev očetov je pripravil Ivan Legiša, sodelovali so Ana Likar, Rosemary Poklar in Anamarija Zupančič.

Novi adelaidski nadškof Patrick O'Regan se je srečal s kaplani narodnih skupnosti, ki jih je zbral Multikulturni urad nadškofije. Na sliki: vietnamski kaplan (gostitelj) voditeljica urada s. Nien in tajnica Tracey.

POKOJNI

MILAN ČELIGOJ je umrl 16. julija 2020 v domu za starejše v Seatonu. Rodil se je 5. aprila 1929 staršema Antoniji in Andreju v vasi Podstenje severno od Ilirske Bistrice. V družini je bil srednji od petih otrok. Ta del Slovenije je bil takrat pod Italijo in Milan je hodil v italijanske šole. Med vojno je bila družina preseljena na jug Italije. Ko so se po padcu fašizma in kapitulaciji Italije vrnili, pa so bili do konca vojne pod okupacijo Nemcev. Milan se je kmalu, že med vojno,

zaposlil na železnici in delal tam tudi po vojni. Na ples je nekoč peljal sodelavko, a je s plesa odšel z njeno sestro, Pavlo Bergoč. Šestindvajsetega novembra 1955 sta se v Trnju, neves-

tini župniji, poročila. Začela sta iskati lepše in boljše življenje – kar je takrat pomenilo, da sta morala čez mejo v Italijo. Nekaj časa sta preživela v begunskih taboriščih, nato sta odšla v Pariz in tam čakala na priložnost za odhod v Kanado. Tam se jima je rodil starejši sin Miro. Ko se jim je ponudila možnost, da odidejo v Avstralijo, so odšli na pot in avgusta 1959 prispeli v Freemantle

v Zahodni Avstraliji. Z vlakom so se odpeljali v Ballarat, po nekaj tednih pa prišli v Adelaido in našli stanovanje v Seatonu. Oba sta dobila delo v tovarni Kelvinator. Kupila sta zemljo in postavila njihovo prvo in edino družinsko hišo, kjer se jim je leta 1970 pridružil še drugi sin, Pavel. Milan je šel pozneje delat v Chrysler oz. Mitsubishi, kjer se je tudi upokojil. Leta 1999 so se razveselili rojstva vnuka Luka, na katerega sta bila Milan in Pavla zelo ponosna. Sin Pavel pravi, da je teh 11 tednov, odkar je aprila letos umrla mama, najdlje, kar v zadnjih 64 letih od poroke nista bila skupaj.

Od pokojnega Milana smo se poslovili 27. julija 2020 s pogrebno mašo v naši cerkvi, nato pa smo ga pospremili na pokopališče Cheltenham, kjer od 4. maja letos že počiva njegova žena. Sožalje sinovoma Miru in Pavlu, vnuku Luku in Pavlovi partnerici Ani. Naj sedaj oba skupaj počivata v miru!

MAURICE GABRŠEK, rojen 19. septembra 1957, je umrl 16. julija 2020 v Adelaidi. Od njega so se poslovili 27. julija 2020 v vežici na pokopališču Centennial Park. Sožalje staršema Štefanu in Mariji ter bratu Štefanu.

Moje premissljevanje

Helena Leber

Neverjetno hitro letijo dnevi našega življenja.

Nekoč sem – takrat strašno zaljubljena pubertetnica – skozi zamegljeno okolico dostikrat strmela v sončnost jutrišnjega dne. Danes nam vsemogoči aparati krajšajo čas in nas obveščajo o preteklih in prihodnjih svetovnih dogodkih.

Pred mnogimi desetletji smo se srečevali na mestnih trgih, ob vaških vodnjakih in pod lipo ter si izmenjavali informacije, kje in kaj se trenutno dogaja ali se bo dogajalo. Posebno mladoletniki smo v poznih popoldanskih urah v senci zelenih lip reševali osebne in svetovne probleme. Meni je eno od teh srečanj potešilo mojo skrb in bilo kažipot v sedanjost ... ko mi je pismonoša izročil pismo iz Avstralije. Sprejela sem povabilo in uredila potrebne dokumente za obisk tete Micke in strica Janeza tam daleč pod Južnim križem, na koncu sveta – vsaj tako smo si takrat predstavljali mladoletniki. Skupno navdušenje je zasenčila osebna žalost, da bom morala zapustiti svojo družbo in svojo prvo ljubezen. Odločeno je bilo, da grem čim prej na pot in se čez dve leti vrnem z zanimivimi izkušnjami, moj fant pa bo ravno takrat odslužil obvezni vojaški rok.

Tako sem iz objema domačih stopila na avtobus v Sežani, se z vlakom peljala do Genove in se vkrcala na Oceanijo, ladjo velikanko, kjer so mi takoj določili varstvo neke italijanske družine. Bila sem stara komaj sedemnajst let in brez osebne spremstva. Z njimi in še drugimi tridesetimi ljudmi, ki so govorili različne jezike, sem si delila vse – spanje, obede in šolo plavanja v bazenu. Tam sem srečala luštnega učitelja, ki nas je podučil, da moramo nujno poznati tehniko plavanja, ker potujemo na otok obdan z globokimi oceani. Nekateri potniki so ta nasvet vzeli resno, meni pa so bili predvsem vseč njegovi inštruktorski objemi. Zdelo se mi je, da so štirje tedni potovanja čez oceane in prek ekvatorja do južne celine – Avstralije prehitro minili.

Ob izkrcaju sem pomislila, da je bilo učenje tehnike plavanja pomembna šola, ne samo zaradi prikupnega učitelja, ampak tudi zaradi globine in širine morja. Obenem se mi je dozdevalo, da so odplavali stran vsi različni jeziki in nas je pozdravil angleški WELCOME in avstralski G'DAY!

V pristanišču so med drugimi veselo čakali naši Slovenci, ki so takoj ob koncu druge svetovne vojne pobegnili iz takratne Jugoslavije. Nevedno in naivno sem vsem predlagala, da poleg mojega prihoda praznujemo še skupni praznik naše domovine Jugoslavije, saj je bil dan mojega prihoda ravno 29. november 1958. Takoj so vesele obraze zalile solze, česar nisem razumela, ker sem otroštvo in mladost preživela pod komunističnim sistemom v domačem gnezdju.

Kmalu smo vsi poznali zgodovino naših življenj – zato smo imeli vesela skupna srečanja ob kozarčku vina in dobrem prigrizku. Sama sem tudi spoznala, da kruh in voda nista potni list v prihodnost. Ko mi je teta skoraj ukazala, naj si kot vsi prišleki

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

Tokrat sta na vrsti ptičji zgodbi, vsaka s svojega konca sveta. Sivi žako Tonči še vedno stanuje pri Lili v Novi Gorici, kakaduja Squeakyja, na katerega sva z Jonom naletela pred dvema desetletji v Zahodni Avstraliji, pa je morda s farne prijazne gospe Bridget spet odneslo v svobodo.

Tonči

Prijateljica Lili klepeta s sosedo na hodniku bloka. V enem od stanovanj se oglasi telefon in dolgo zvoní v prazno. »Očitno ni nikogar doma,« pripomni Lili. »Saj ti tudi ne dvigaš,« ji reče sosedo. »Te slišim, da hodiš po stanovanju, telefon pa kar zvoní in zvoní.«

»Oh, to pa ni telefon, ampak Tonči,« se namuzne Lili.

Tonči je papagaj, sivi žako. Domuje v dnevni sobi, v kateri je tudi telefon. Kadar zazvoní, eden od njegovih gospodarjev takoj pride v sobo. Tako zdaj Tonči, kadar mu je dolgčas in si zaželi človeške družbe, oponaša zvonjenje telefona.

Sploh je Tonči en poseben, brihten tič. Ne samo, da zna oponašati karkoli, poveže tudi dogodke in pogovore; kar pove je smiselno in trenutku primerno. Strašno rad ukazuje in ima pod nadzorom vse, kar se dogaja. Zelo dobro vođa, in tudi če družina obeduje za zaprtimi kuhinjskimi vrati, vljudno sprašuje: »A je dobro?« Če dolgo ne dobi ničesar za v kljun – vse, kar jedo, mora poskusiti tudi Tonči – pa s krempeljci napade posodico s hrano, da semena letijo po vsej sobi. Kadar zalaja njihov pes Never, ga miri: »Never, tiho, ni nobenga!« Ko se zvečer vrne domov Lilijin mož Rudi, Tonči mirno spremlja vse, kar počne. Če pa se usede na kavč in prižge televizijo, začne divje kričati in utihne šele, ko mu pokrijejo kletko.

Najbolj posrečena Tončijeva epizoda ima naslov *Kako moža prikrajšati za pohvalo*. Takole gre. Balkonska vrata so škripala. Lili se je jezila na Rudija, naj jih že končno podmaže. Škripala so toliko časa, da je tudi Tonči že do potankosti obvladal zoprni zvok, le da je njegovo posnemanje še huje šlo skozi ušesa. Nekega dne, ko je bil Rudi sam doma, je končno naoljil tečaje. Nestrpno je čakal, da se Lili vrne in odpre balkonska vrata. In ko jih je res odprla, so 'zaškripala' kot ponavadi. Tonči mu je pokvaril presenečenje.

Razboritega žakvoja umiri samo vodna pištolica. Če jo nameriš vanj, se začne izmikati kot boksar pri dvoboju. Premika glavo gor in dol, ziblje se levo in desno ter kriči: »Samo probi!«

Samostanska

Nekoč sva s sinom za božično-novoletne počitnice iz Melbournu z vlakom odpotovala v Zahodno Avstralijo. Nekaj dni sva preživela tudi v samostanu New Norcia, kjer so turisti lahko prespali v meniških celicah. Ob večerih sva šla na sprehod ob izsušeni strugi reke. Mehka, pojemajoča svetloba, ožgani rumeni pašniki, srebrni evkalipti in divje, oglušujoče vreščanje kakadujev. Ogromne jate teh belih ptičev, da je bilo podobno sanjam ali Hitchcockovi grozljivki.

triglav
mountiesgroup

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

OČETOVSKI DAN, OKTOBERFEST, MARTINOVO ... Martha Magajna

Kako pusti in prazni so bili pretekli meseci, ko se je ves svet znašel na Korona planetu. Vse, kar je bilo prej normalno, je bilo naenkrat drugačno, omejeno in celo nevarno. Tako hitro in nepričakovano je prišlo, da nihče od nas ni bil pripravljen na to. Toliko lepih načrtov smo imeli v Klubu Triglav Mounties, kako bomo skupaj praznovali pomembne praznike, kot so srečanje generacij, očetovski dan, oktoberfest, martinovo in ne nazadnje tudi miklavževu. Na žalost je koronska kriza preprečila vse te lepe načrte. Kar čez noč se je naš način življenja spremenil iz sproščene družabnosti v napeto pozornost in pripravljenost na vse neprijetne ali celo nevarne možnosti, še posebej če smo generacija, ki je v zdajšnji pandemiji v največji nevarnosti. Ko je bilo že videti, da gre na boljše in da se bo življenje počasi normaliziralo, je prišel drugi val in začela so se pojavljati nova žarišča virusa. Na televiziji ste slišali, kako je, še posebej državo Viktorijo

in v manjši meri tudi druge države, zajel drugi val virusa in omejitve so se še poostrele, da bi poskrbeli za varnost ljudi, ki se ne znajo ali se nočejo sami varovati pred okužbo. Tudi v NSW je prišlo do novih primerov, največ menda zato, ker se ljudje obiskujejo brez omejitev in varnostnih ukrepov. Če bi vsak, ki ima prehlad, vročino in podobno, šel na testiranje, bi vsaj vedeli, ali je zdrav in varen zase in za druge, s katerimi pride v stik. Še pred nekaj tedni, ko je bilo videti, da kriza popušča, so odgovorni organi izrazili upanje, da bodo s 1. septembrom omejitve sproščene in se bomo spet lahko srečali s prijatelji brez strahu in previdnosti. No, prišel je prvi september in z njim pomlad v lepi deželi pod južnim soncem, ljudje so počasi pozabili na previdnost in tako se je dvignil drugi val korone s težkimi posledicami. Morda je naključje, da so se v preteklih mesecih v naši skupnosti kar vrstili pogrebi, ki dejansko niso imeli nobene zveze s pandemijo; ljudje so umrli za posledicami različnih drugih bolezni, najpogosteje rakavih obolenj, žal pa zaradi korone velikokrat ni bilo mogoče, da bi se pogreba lahko udeležilo večje število ljudi.

REDNI LETNI OBČNI ZBOR KLUBA TRIGLAV MOUNTIES

Nedelja, 23. avgust ob 11.30 dopoldne

Letni občni zbori ponavadi pomenijo skoraj polno dvorano članov, pred njimi pa omizje z odborniki in upravo kluba. V letu koronavirusa je tak občni zbor nemogoč zaradi pravil o omejitvi števila prisotnih v istem prostoru in predpisane razdalje med posameznimi osebami. Člani so lahko prisostvovali občnemu zboru prek računalnikov, mobilnih telefonov ali kar prek hišnega telefona v obliki konference po internetu. Konferenco je vodil predsednik kluba Triglav Peter Krope s podporo skupine CEO Mounties, Dala Hunta in generalnega gostinskega upravnika Jasona Woodsa. To je ista upravna skupina, ki je vodila lanski občni zbor, zato jih lahko predstavimo s sliko iz leta 2019.

**Manager Jason Woods, triglavski predsednik
Peter Krope in CEO Mounties Dale Hunt**

Po pravilih kluba Triglav so volitve odbora kluba vsako drugo leto, zato v letošnjem letu volitev ni bilo in delo bo še naprej vodil odbor, izvoljen leta 2019.

POROČILO PREDSEDNIKA KLUBA TRIGLAV MOUNTIES 2020

Finančno leto 2019 /20 se je izteklo in z veseljem vam lahko predložim svoje letno poročilo. Kmalu bo minilo več kot sedem let, odkar je klub Triglav postal

novi član skupine klubov Mounties, in s ponosom lahko poročam, da je izpolnil vsa pričakovanja in se izkazal kot prijazen, uspešen in zelo priljubljen družinski klub na vseh področjih. Prvič: klub ima odlično strokovno vodstvo in osebje, željno uspeha in nadaljnje rasti. Zaradi pozitivnega odnosa uživa veliko zadovoljstvo in odobravanje zvestih, zlasti tradicionalnih članov.

Drugič: od lanskega zasedanja AGM smo priča stalnemu povečevanju števila novih članov, kar daje Triglavu finančno varnost in trdno osnovo za soočanje z izzivi za uspešno in gospodarsko dobro prihodnost. V težkem času, pod strogimi pogoji in z omejitvami zaradi epidemije covid-19 je naš klub, tako kot vsi drugi klubi in ustanove v Avstraliji in po svetu, pod zelo močnim pritiskom. Med pogostimi spremembami navodil zdravstvenih obla-

sti, zahtevami in omejitvami dejavnosti socialnih klubov, ki zdaj delujejo pod strogo zmanjšanimi zmogljivostmi, smo uspeli zadovoljiti potrebam in pričakovanjem članov kluba. Zaradi obveznih direktiv in skrbi za zdravje vseh naših članov smo začasno prekinili lepo število kulturnih dejavnosti, kot so praznovanje slovenskega dneva neodvisnosti, priznanja Slovencem leta, bocce in

naše številne tedenske klubske dejavnosti, kot so bingo, trivia in loterija, pa tudi priljubljene družinske dneve in uporabo otroških igrišč. Vendar vztrajamo v upanju in prepričanju, da se bo ob koncu tega težkega časa življenje vrnilo v normalne tirnice in bomo novi čas zaživel močnejši kot kdajkoli prej.

Prav tako z veseljem poročam o nadaljnji podpori različnim kulturnim, športnim in družbenim skupinam, kolikor je to mogoče.

Iz Kraljičine dežele, Queensland

Mirko Cuderman

Tudi pri nas strah pred virusom še vedno vztraja. Čeprav se Queenslandu godi bolje kot Melbournu in Sydneyju, moramo biti vseeno previdni in ubogati tukajšnje zakone, ki nas varujejo pred obolenjem. Zato je težko pripraviti program naslednjega društvenega srečanja. Moramo biti potrpežljivi, dokler nam zdravstveno vodstvo ne najde rešitve in odstrani prepreke za druženje.

Slovenska zastava, ki krasí potovalno agencijo Specialty Travel v Rockhamptonu.

Toda smrt vseeno pride ob svojem času. V četrtek, 20. avgusta 2020, je v bolnišnici Gold Coast umrla naša dobro znana rojakinja **JOŽICA POLAK**, ki jo je premagal rak. Pokojna Jožica, rojena Kranjc, se je rodila 3. marca 1950 v Velenju. V Nemčiji se je leta 1968 poročila z Marjanom Polakom in še isto leto je mlada družina, skupaj s sinom Andrejem,

prispela v Avstralijo. Najprej so se naselili v Melbournu, leta 1984 pa so se preselili v Queensland. Na Gold Coastu so si ustvarili svoj dom. Jožica in Marjan sta, odkar sta prišla med nas, pridno sodelovala pri društvenem delu. Jožica je rada deklamirala pesmi ob raznih praznovanjih društva Planinka. Deklamirala je tudi pesmi, ki jih je sama sestavila, iz knjige *Tihi glas iz globine srca*, ki jo je izdala v samozaložbi. Jožice se spominjamo kot zelo prijazne, vesele in družabne sodelavke. Od pokojne smo se poslovili v četrtek, 27. avgusta, v Breaside Chapelu, Merrimac. Po pogrebu je bila upepeljena. Jožica zapušča Marjana, sina Andreja, vnukinji Mio in Nino ter dve sestri v Sloveniji. Naj počiva v miru.

Razmišljanja

Cilka Žagar

Protesti

Ljudje po vsem svetu so vznemirjeni. Mogoče so v večmesečni izolaciji zaradi korone začeli razmišljati o boljšem svetu. Omejili so jim gibanje in druženje, zato ni čudno, da so ob prvi priliki izbruhnili na ceste. Potrebujejo fizično in duševno sprostitev. Demonstrirajo povesod, radi bi spremenili svet, a nihče nima recepta, s katerim bi se vsi strinjali. Rodili smo se s pestro paleto sposobnosti in talentov, zato noben sistem ne more naenkrat zadovoljiti vseh ljudi.

Naš premier se je opravičil za besede, da Avstralija ni imela sužnje. Danes je sicer malo manj očitnega suženjstva kot v preteklosti, a bogati še vedno kupujejo delovno silo po najnižji ceni, da si lahko kopičijo večje dobičke. Tako je bilo od začetka. Celó Jezus je rekel, da bodo reveži vedno med nami. Še vedno smo sužnji, le da se je življenjski standard dvignil tudi zanje.

povabili, da prisedeš in ješ z njimi. Avstralci ti rečejo, da pridi kasneje, po kosilu. Tu so sami tujci. Nikogar več ne poznam, tarna Vlado. Pred leti smo se povsod srečevali, pravi Tone. Pred leti smo bili energični, privlačni in mladi; imeli smo načrte za bodočnost. Zdaj pa v miru uživamo sadove svojega dela in življenja. Naša generacija odhaja in vedno bolj smo sami, se strinja Tone. Mogoče se moramo potruditi in spremeniti tujce v prijatelje, svetujem.

Ne vem, če so to napravili požari ali suša, vendar celo po dobrem dežju opažam, da je vse več ljudi, ki iščejo nekoga, da bi jih potolažil in jim morda vrnil zaupanje v življenje. Vsega imamo preveč, a vse to nam nič ne pomeni, tarna Tone. Pri vsem bogastvu čutimo nekakšno notranjo revščino. Štejemo prijatelje na Facebooku, a smo obenem nepovezani in nepomembni drug za drugega. V tej za nas tuji kulturi nas je postalo strah osebnega dotika. Ne upamo se več fizično dotakniti: ne otroka, ne odraslega. To je prepovedano celo v šoli in službi. Sosedova punčka se mi med vrtnarjenjem vrtila okrog nog in rada bi jo pobožala ali stisnila k sebi, pa se tudi jaz bojim, da bi me kdo obsodil zaradi neprimernega vedenja. Fantje in dekleta ne vedo prav dobro, kako naj se zblížajo, zato mnogi ostajajo sami in osamljeni. Obenem pa poslušamo pritožbe žensk, da jim moški posvečajo nezaželeno pozornost.

Še dobro, da dotiki niso prepovedani živalim, ki se rade stisnejo ena k drugi. Celotne mačke in psi so radi skupaj. Dominik hrani na stotine ptic. Golobi se šopirijo in plešejo za golobice tako kot vedno. Pri živalih je vse tako, kot je Bog namenil.

Obvestilo Veleposlaništva RS v Canberri o poteku začasnega naslova v tujini

Vse posameznike, ki so se v tujino začasno odselili pred 13. 8. 2017 in so pred tem datumom tudi prijavili začasen odhod z območja Republike Slovenije oziroma prijavili začasen naslov v tujini, ki ga kasneje niso spreminjali, obveščamo, da je začasna prijava na tem naslovu po uradni dolžnosti prenehala z dnem 13. 8. 2020.

Po spremembi Zakona o prijavi prebivališča v letu 2016 namreč velja, da začasen naslov v tujini velja največ štiri leta. Če posameznik na tem naslovu še vedno začasno prebiva, mora prijavo podaljšati. Če pa narava njegovega prebivanja v tujini preide iz začasne v stalno, je dolžan prijaviti stalni naslov.

Hkrati velja, da je posameznik, ki v tujini prebiva stalno ali začasno, dolžan sporočiti tudi vsako spremembo naslova.

Prijavna obveznost se lahko izvede na katerikoli upravni enoti v Republiki Sloveniji ali na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, zato državljane Republike Slovenije v Avstraliji pozivamo, da se za urejanje zadev obrnejo na Veleposlaništvo RS v Canberri.

Posamezniki, ki imajo veljavno digitalno kvalificirano potrdilo, lahko prijavo urejajo tudi elektronsko, preko portala e-uprava na povezavi: <https://e-uprava.gov.si/podrocja/osebni-dokumenti-potrdila-selitev/selitev-prijava-odjava-prebivalisca.html>.

Na navedeni spletni strani so dosegljive tudi podrobnejše informacije v zvezi s prijavo prebivališča.

K POKOJU ŽE DAN SE NAGIBA
Fran Ksaver Meško

K pokoju že dan se nagiba in zemljo ogrinja mrak.
Iz samostanskega stolpa glasi se zvok zvona mehak.
Zdrava Marija, zdrava Marija ...

Popotnik korakam po cesti, zvonjenja poslušam spev.
A srce, a srce nemirno pretresa mi glasen odmev.
Zdrava Marija, zdrava Marija ...

Na resnem licu pa solze se svetle mi zablešče.
Kot v dnevih mladostnih sklenem k pobožni molitvi
roke.
Zdrava Marija, zdrava Marija ...